డ్యూటీకి అయిదు నిమిషాలు ఆలస్యం అయితే కాజువాలిటీ మెడికల్ ఆఫీసర్ కొట్టడు. కాని, అంతకంటె కసిగా చూస్తాడు. ఏనిమిదైపోయింది. ఇప్పుడెలా? టేబుల్ మీద తన ఫోటో వెనక రాత్రి తను ఇంజెక్షన్ చేసిన సిరింజీ, పరుపు మీద ఆమె పెట్టుకున్న మల్లెపూల చెండూ అలానే ఉన్నాయి. ఏడు గంటలకు అలారమ్ పెట్టే ఉంది. నిద్రలో బటన్ నొక్కేసి ఉంటాననుకున్నాడు కుమార్. షార్ట్ కట్‌లో కాజువాలిటీ వార్డు చేరుకుని జూనియర్ హౌస్‌మెన్ గదిలో అడుగు పెట్టాడు.

"ఈ వేళ ఆదివారం. గురుడు ఎనిమిదింటికి ప్రత్యేకం వస్తాడని తెలిసీ కూడా ఎందుకింత ఆలస్యం చేశావు?"

ప్రశ్నార్థకంలో ఆశ్చర్యార్థకం జోడించాడు రావు. అప్పటికే అక్కడికి సి. ఎమ్. ఓ. రావడం, తనకు పెట్టవలసిన వాలుగూ రావు దగ్గర పెట్టి వెళ్ళిపోవడం జరిగింది.

"రాత్రి ఆలస్యం అయిపోయింది. అయినా, ఈ రూల్సన్నీ స్టుపిడ్!"

"స్నానం చేశావా, లేదా?"

"స్నానమేమిటి నా మొహం! అసలు కాఫీ తాగందే ... ఓయ్, చిరంజీవి!"

"బాస్ వెనక వెళ్ళాడు."

"సరే. నే వెళ్ళి కేకేసుకు వస్తాను." హౌస్ సర్జన్ రూమ్‌లోంచి ఎమర్జెన్సీ థియేటర్, ఎక్స్-రే రూమ్, డ్రెస్సింగ్ రూమ్ దాటి సి. ఎమ్. ఓ. గదివైపు నడుస్తున్నాడు కుమార్.

"యూ ఆర్ లేట్ ఎగైన్!"

గదిలోంచి బయటకు వస్తున్నాడాయన.

"ఐయామ్ సారీ,సర్. రూమ్‌లో..."

"ఏ రొటీన్ లై!"

'లై'కి రెండు అర్థాలు ఉన్నాయన్న విషయం చెళ్ళుమని కొట్టవచ్చినట్టు గుర్తొచ్చింది. ఆదివారం కావటం మూలాన మెల్లగా నిద్ర మేల్కొంటూంది ఆస్పత్రి.

"గో టు యువర్ డ్యూటీ!"

'ఫూల్! తన దగ్గరకు క్షమాపణ చెప్పడానికి వచ్చాననుకుంటున్నాడు. సింగిల్ ట్రాక్ మైండ్.' మనసులో గొణుక్కుని వెనక్కి తిరిగాడు కుమార్.

"మార్నింగ్, డాక్టర్!"

"మార్నింగ్."

పరాకుగా ముందుకు నడుస్తున్న కుమార్ పక్కనే వచ్చి అడిగింది సులోచన: "ఏమిటి హడావుడి?"

"ఏమంచే!"

"అలారం పెట్టావుగా?!"

"లోపలకు రా!" కుమార్ గడగడ లాడాడు. ఆ సి. ఎమ్. ఓ. కంటపడితే ఇంకేమైనా ఉందా? నలుగుర్లోనూ కడిగేస్తాడు పట్టుకుని.

కుమార్ గదిలోకి రాగానే రావు బయటకు వెళ్ళాడు.

"డియర్,హౌ ఆర్ యూ!" భుజం మీద చెయ్యి వెయ్యబోయాడు.

"బాస్!" స్వింగ్ డోర్స్ క్రింద నుంచీ బాస్ జోళ్ళు కనిపించాయి.

సి. ఎమ్. ఓ. కి అటాచ్ కావడం, అతని దగ్గర కనీసం నాలుగు వారాలు శుశ్రూష చెయ్యడం ప్రతి హౌస్‌సర్జన్ చెయ్యవలసిన దరిద్రపు చిల్లర పనుల్లో ఒకటి. అతని చేతుల్లోంచి సంవత్సరానికి ఓ వందమంది వైద్యులుగా బయటకు వెళుతూనే ఉంటారు. అతని వయసులో వాళ్ళందరికీ ఏవో ప్రమోషన్లు వచ్చేశాయి. కాని, సి. ఎమ్. ఓ. మాత్రం చేసిన తివాసీలాగే ఉండిపోయాడు. కారణం — అరవై అయిదులో హౌస్ సర్జన్‌గా చేసిన రాజా ద్వారా ఒకరి వద్ద నుంచి మరొకరికి అమ్రుతంగా వివరింపబడుతూ వచ్చింది. ఆ ఓల్డ్ స్టూడెంట్, అప్పటి మరో హౌస్ సర్జన్‌కి అసలు విషయం చెప్పాడట.

"బాస్ చాలా మంచి వాడు. ఆ మోటుతనం, కరుకుదనం అంతా బయటికే. అతని ఇంటికి ఎప్పుడైనా వెళ్ళావా? ఆయన భార్య ఎ గ్రేట్ లేడీ! ఎంత ఆప్యాయత చూపుతుందనీ! పాపం, ఆమెకు పిల్లలు లేరు. తండ్రి కావలసిన ప్రమోషన్ అడ్డేశాడు భగవంతుడు. ఆస్పత్రి ప్రమోషన్ ఏమాత్రం? ఎవరికో ఎక్స్-రే తియ్యలేదని, అప్పటి సూపరింటెండెంట్ కాన్ఫిడెన్షియల్ రిపోర్టు ఖరాబు చేశాడట. అసలు రహస్యం అది."

సి. ఎమ్. ఓ. నిజస్వరూపం తెలుసుకునే అవకాశమే దొరకలేదు కుమార్‌కి. ఈ వార్డులో పోస్టింగ్ రావడానికి నాలుగు వారాల ముందు నుంచి సులోచనతో షికార్లతో సరిపోతూంది.

"సార్! పిలిచారట. సిస్టర్ పంపారు." వార్డు బాయ్ వచ్చాడు.

"మూడు మసాలా, మూడు ప్లేట్ ఇడ్లీ, మూడు నెస్. తొందరగా రావాలి." పది కాగితం ఇచ్చాడు కుమార్.

అతను వెళ్ళాక అడిగాడు రావు— "ఎంతవరకూ వచ్చింది, మీ వ్యవహారం" అని.

"ముగింపు మామూలే!"

"ఆమెకు తెలుసా?"

"బాగా నిద్ర పట్టాక కొకైన్ స్ప్రే చేసి మరీ ఇచ్చాను! పూర్ గర్ల్, ఏమిటో అనుకుంటోంది. ఐ పిటీ హెర్!"

"ఏమిటో పిటీ అంటున్నారు?" కేస్ షీట్ ఫారమ్ తీసుకోవడానికి లోపలికొచ్చింది సులోచన.

"బాస్‌కి పిల్లలు లేరట, కుమార్ చెబుతున్నాడు!" రావు అందుకున్నాడు.

నర్స్ యూనిఫారమ్‌లో ఉన్న ఆమె నడుము వైపు చూసి కిటికీ వైపు తిరిగాడు కుమార్.

"మన వాడు నాకు స్పృహ ఉండగా కాఫీ తెస్తాడంటావా?" ఒక కుర్చీలో కూలబడి మరో కుర్చీలో కాళ్ళు చాచబోయి తమాయించుకున్నాడు.

"మళ్ళీ వస్తాను!"

ఆమె గదిలోంచి వెళ్ళేవరకూ ఆమె నడుం వంకే చూస్తున్నాడు కుమార్.

కళ్ళు తెరిచేసరికి బాయ్ పొట్లాలు టేబుల్ మీద పెడుతున్నాడు.

"ఫార్టీ ఎయిట్!"

"వాట్?" లేచి కళ్ళు నులుపుకున్నాడు కుమార్.

వి. వి. బి. రామారావు

"మన వాడు కాఫీ తీసుకు రావడాని! వంటైనా ఎనిమిది నిమిషాలు పట్టింది. రాత్రల్లా నీకు నిద్రలేదల్లే ఉందే?"

"పడుకునేసరికి మూడు. సెకండ్ షో ... బాయ్, నువ్వెళ్ళి సిస్టర్‌ని ఓ సారి రమ్మంటావా?"

సులోచన రాగానే పొట్లాలన్నీ విప్పేశారు. ఇడ్లీ అయిపోయాయి. మసాలా దోశలో ఉండగా — "ఎవరో వచ్చారు, సార్!" అంటూ లోపలికి వచ్చాడు వార్డు బాయ్.

కుమార్ బయటకు వచ్చి చూశాడు. పోలీసు టోపీ కనపడింది.

లోపలకు వచ్చి దోశ చకచకలాడించి చెయ్యి కడుక్కున్నాడు. ఈ లోగా సిస్టర్ మూడు కప్పుల్లో కాఫీ పోసింది.

రెండు గుక్కల్లో కాఫీ మింగేసి, "చెప్పండి" అంటూ గదిలోకి అడుగు పెట్టాడు కుమార్.

తను చెప్పనక్కరలేకుండానే కొచ్ మీద పడుకోబెట్టాడు డ్రెస్సింగ్ రూమ్‌లో ఆస్పత్రి అంటే అసలు భయంలేని కనకయ్య.

"రెండు రోజులైంది, సార్! గొప్ప బాధ పడిపోతున్నాడు. విక్కురు విప్పడం లేదు. బాగా వాచిపోయింది. ఒకటికి కూడా వెళ్ళలేకపోతున్నాడు."

"ఏమి చూడన్నా ... ఏం కాదులే, బాబూ! [illegible], చూడు."

"వాట్ [illegible] ది మేటర్?" రావు [illegible] సిస్టర్.

"[illegible]! సిస్టర్, నిక్కర్ [illegible] ప్రొఫెషనల్ సుపీరి[illegible] చేసుకున్నాడు, [illegible] ధనంతో మరో [illegible] ధనం జోడించి [illegible] కుమార్.

[illegible] ఉంది తనంతట [illegible].

"[illegible]!" ఏడుపు [illegible] బల్లమీద ఉన్న [illegible].

[illegible] ముగ్గురూ.

"[illegible]" కుమార్ కేస్ షీట్ [illegible] ఫారం పూర్తి చేశాడు.

"[illegible] సర్జరీ ... ఉయ్ విల్ [illegible] ... చాలా చిన్న ఆపరేషన్. [illegible] అయిదు నిమిషాలు. అంతే."

[illegible] ఆలోచించాడు.

రెండు [illegible] కాంపు మీద వెళ్ళిన [illegible] రాత్రే ఇంటికి వచ్చాడు. [illegible] అలోదిబో మంది వాళ్ళ [illegible] డాక్టరు ఆపరేషన్ చెయ్యాలంటే హడలిపోయింది. యూనిఫారమ్ తెల్లవారగానే క్షేమకుని పెద్దాసుపత్రికి తీసుకొచ్చేశాడు కనకయ్య కొడుకుని.

"సరే, చేసెయ్యండి, సార్! మరో పద్ధతి లేని తరవాత తప్పుతుందా మరి?"

అబ్బాయిని మెల్లగా నడిపించుకుంటూ థియేటర్లోకి తీసుకువెళ్ళారు.

తలుపులు వేసేశారు.

"ఎంతమంది పిల్లలు, [illegible]మాను గోరూ?" చిరంజీవి జేబులోంచి బీడీ తీస్తూ అడిగాడు.

"ఒక్కడే, బాబూ. అయితే, ఆపరేషన్ అయిపోగానే ఇంటికి తీసుకుపోవచ్చా?"

"ఓ! [illegible] ఆపరేషనంతే!"

లోపల [illegible] ప్రదర్శనకు అవకాశం [illegible] ఇద్దరూ తెగ ఘర్షణ [illegible], కుమార్.

"[illegible], దీనికి జనరల్ ఎందుకు?"

"[illegible] సర్జన్‌లా చెబుతున్నావు! [illegible] కదిలితే ఏమవుతుందో [illegible]

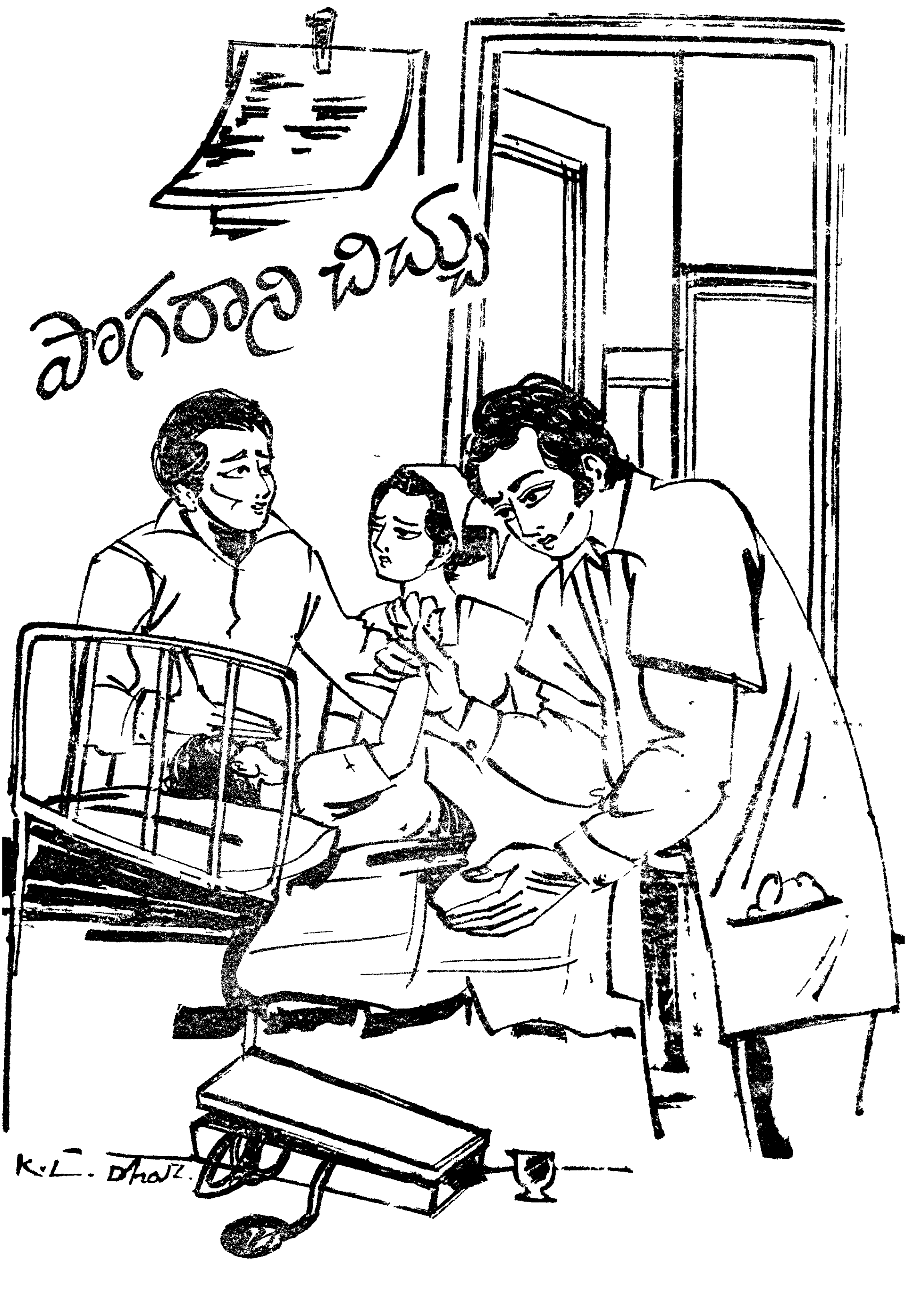
పొగరాని చిచ్చు
K.L. Dhar

సిస్టర్ సులోచనకి కొంచెం వీక్‌గా ఫీలవుతున్నట్టనిపించింది.

'రాత్రి నిద్ర లేకేమోలే?' అని ఊరుకుంది.

టేబిల్ మీద కుర్రాడు వింతగా డాక్టర్ వైపు చూస్తున్నాడు.

"ఆల్ రైట్! జనరల్ ఎనీస్తీసియా ఇద్దాం. సరే, నువ్వే ఇవ్వు. నేను ఆపరేట్ చేస్తాను" అన్నాడు రావు.

"సిస్టర్, ఆల్ రెడీ? క్రిందటికి ఏమయిందో తెలుసా? ప్రొఫెసర్ ఘనీ ఆపరేషన్ చేస్తుండగా 'స్కాల్పెల్' అడిగారు. సిస్టర్ ఇచ్చిన స్కాల్పెల్ మీద తుప్పు. టేబుల్‌లో గుచ్చేసి మాస్క్ విసిరేసి బయటకు వెళ్ళిపోయాడట. ఆయనకు కోపం వస్తే మరి ఆ రోజు థియేటర్లోకి రాడట."

"థియేటర్లో గడగడా వాగుతుండడం ప్రొఫెసర్ వరప్రసాదరావు గారి చుట్టూ చేరి సర్జరీ నేర్చుకున్న వాళ్ళందరిలోకీ బాగా పట్టుబడింది రావుకే.

"ఏది, బాబూ, కళ్ళు మూసుకో. అంకెలు ఒకటీ, రెండూ, మూడూ— చెప్పు, బాబూ!" మాస్క్ మీదకు లాక్కున్నాడు కుమార్.

"ఒకటీ, రెండూ ... మూ ... డూ."

"సిస్టర్, నైఫ్ ..." రావు అరిచేశాడు ఆత్రతగా.

"వండర్‌ఫుల్! కుర్రాడు కదల్లేదురా. మరొక్క నిమిషంలో అయిపోతుంది."

నైఫ్ బేసిన్‌లో పడేసి, కట్ డ్రెస్ చేసేసి గాజూ, కాటనూ చేసి బాండేజి చేసి తల ఎత్తాడు రావు.

కుమార్ తనే మత్తుమందు పీల్చినట్టు అర్ధనిమీలిత నేత్రాలతో ఉన్నాడు.

"నీ దుంపతెగ, ఇక తీసేయ్!" రావు రంకె వేశాడు.

"ఆఁ! ఆఁ!" ఉలిక్కిపడ్డాడు కుమార్.

"కుర్రవాడికి తెలివి వచ్చేవరకూ ఇక్కడే ఉంచుదాం. వెంటనే పంపెయ్యవచ్చు."

చేతులు కడుక్కుని టవల్‌తో తుడుచుకుని రూమ్‌లోకి వచ్చి సిగరెట్టు ముట్టించాడు.

కుమార్ మరో నిమిషంలో వచ్చి కూర్చున్నాడు.

"ఎలా అయింది, బాబూ?" స్ప్రింగ్ డోర్స్ లోంచి సాంతం లోపలికి రాకుండా అడిగాడు కనకయ్య.

"సక్సెస్‌ఫుల్! కొద్ది సేపట్లో తెలివి వస్తుంది. తీసుకెళ్ళవచ్చు. బయట కూర్చోండి." కిటికీలోంచి చూస్తూ గుప్పు గుప్పున పొగ వదులుతున్నాడు కుమార్

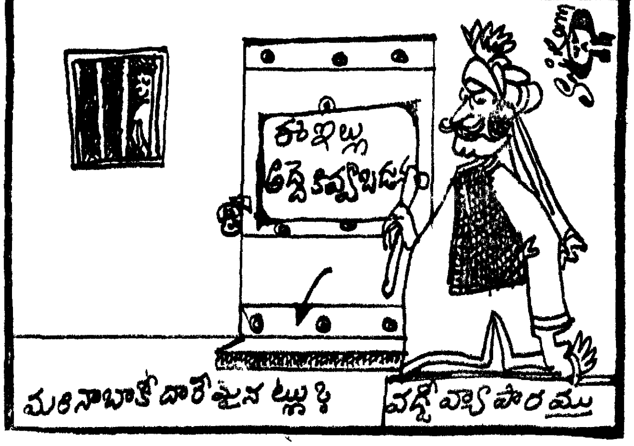

సిస్టర్ హడావుడిగా గదిలోకి వచ్చింది.

"బాయ్ కొలాప్స్ అయిపోయినట్టున్నాడు. పల్స్ లేదు."

"వాట్?!" ముందు రావు బయలుదేరాడు.

"చిరంజీవి ఎక్కడ?" కుమార్ బయటి కెళ్ళాడు.

చిరంజీవిని బాస్ గదిలోకి తీసుకెళ్ళి నంబర్ అడిగాడు. కుర్రవాడి పల్స్ స్వయంగా చూస్తేనేగాని నంబర్ ఇవ్వలేదు స్వామి భక్తుడు.

ఫోన్ దగ్గరి కెళ్ళాడు కుమార్.

వరండా మీద కూర్చున్న కానిస్టేబుల్ వాళ్ళ హంగామా చూసి చిరంజీవి నడిగాడు— "ఏటి బాబూ, ఏదె నా ప్రమాదవాఁ?" అని.

"నువ్వూరుకోవయ్యా, మగడా!" దులిపేసుకున్నాడు చిరంజీవి.

ఆఫీసు గదిలోకి వచ్చేశారు వరసగా రావు, కుమార్, సిస్టర్ సులోచన.

"మన సూపరింటెండెంటుతో చెప్పొలేమో? ఆరోగ్యంగా ఉన్నవాడికి ఆపరేషన్ చేసి శవాన్నెలా అప్పగించగలం? అయినా, అంత ఎనీస్తీసియా ఇచ్చుంటారా? యూస్‌లెస్ ఫెలో!"

"నువ్వు చూసుకో అక్కర్లే! పెద్ద సర్జన్‌లా చకచక లాడించేశావు కదా!" బుంగమూతి పెట్టాడు కుమార్.

"బాబూ, బాబు నో మారు చూడచ్చా!" కాన్‌స్టేబుల్ అడిగాడు

"వద్దొద్దు. ఇంకా తెలివి రావడానికి కొంచెంసేపు పడుతుంది." కుమార్ గోడవైపు చూస్తుండగా చిరంజీవి చెప్పాడు: "బయట కూర్చోండి."

"బాస్ ఏమన్నారూ?"

కొంచెం గుండె దడదడ లాడుతున్నట్టయింది సులోచనకి.

"వాట్ బాయిస్?" అంటూ రాసి వచ్చారు సి. ఎస్. ఓ. అబ్బాయిని చూసి

అతనికి కళ్ళ నీళ్ళ పర్యంతం అయింది "యూ, ఫూల్స్!" అంటూ టెలిఫోన్ వైపు నడిచారు.

మరో రెండు నిమిషాల్లో సూపరింటెండెంటు రావడం చూసి ఫెయింటయిపోయింది సిస్టర్ సులోచన.

"లుక్ టు హెర్!" కుమార్‌ను ఆజ్ఞాపించారు. ఇలా వత్తిగిల్లించి చూస్తే ఎరుపు కనబడింది.

"కాల్ ది గైనిక్ వార్డ్. ఆస్క్ ఫర్ ఎ స్ట్రెచర్." మరో ఆర్డరిచ్చారు సూపరింటెండెంటు.

రావు టెలిఫోన్ వైపు పరుగెత్తాడు.

"ఈ అబ్బాయిని కార్డియాలజీ యూనిట్‌కు పంపండి. నే నక్కడికే వెళుతున్నాను." వెనక్కి తిరిగి చూడకుండా వెళ్ళిపోయారు సూపరింటెండెంటు.

"బాబూ! బాబూ! నా బాబూ!" కనకయ్య స్ట్రెచర్ వెంట బడ్డాడు.

"గుండెపోటు వచ్చింది అబ్బాయికి. వెంటనే మరో వార్డుకి తీసుకుని వెళ్తున్నాం." చిరంజీవి తప్ప మరెవరూ కనకయ్యకి సమాధానం చెప్పలేదు.

సి. ఎస్. ఓ. తెల్లకాగితం ముందుంచుకుని మరో సారి నిట్టూర్చి పెన్ కాప్ తీశాడు.

అతని మౌనం మరీ వాడిగా గుచ్చుకుంటూంది కుమార్‌కి.

"ఇదంతా నా తప్పు, సార్! మత్తు మందు ఇచ్చింది నేను."

"ఒక మూగ జీవాన్ని బలిగొన్నావు... నీ వ్యక్తిగత జీవితం నా కనవసరం. ఏ పరిస్థితులలోనూ మనిషి జీవితంతో ఆటలాడకు."

"సూపరింటెండెంటుగారూ, సార్!" మరో గంటకు రొప్పుకుంటూ వచ్చాడు చిరంజీవి.

"సారీ, ఫెలోస్. కేస్ మడిల్ చేశారు, ఓవర్ ఎంథ్యూజియాజమ్‌తో... పాపం, ఒక్కడే కొడుకట... ఈలోగా డి. ఎస్. పి. నుంచి ఫోన్ ..., పోస్ట్ మార్టమ్ దగ్గరుండి చేయిస్తున్నాను. కనీసం బాడీ తొందరగా, పాళంగా ఇప్పెయ్యమని బ్రతిమాలాడు. డెత్ సర్టిఫికేట్ నేనే సైన్ చేశాను 'రెస్పిరేటరీ ఫెయిల్యూర్ ఫాలోయింగ్ కాంజెనిటల్ హార్ట్ డిసీస్' అని ... బాడ్ లక్! అవునోయ్, నువ్వెందుకట రాజీనామా పంపావు?"

"అది నా విధి కనక!"

"పొరపాటు. ఆస్పత్రిలో ఏ అవకతవక జరిగినా బాధ్యత నాదే. చేస్తే రాజీనామా నేను చెయ్యాలి. ఇంకా పోతే, డి. ఎమ్. ఎస్. ఇంకా పోతే హెల్త్ మినిస్టర్—అంతా చేసెయ్యాలి. నేరస్థుల మీద పరిశోధన ఏక్షన్ తీసుకోవలసిన బాధ్యత మనది."

సి. ఎస్. ఓ. పంపిన రాజీనామా ముక్కలు ముక్కలుగా చింపి కింద బుట్టలో పడేశారు సూపరింటెండెంటు.

"సా యంగ్ మెన్! దీనికి బాధ్యులెవరు?" గద్దించారు.

రావు గడగడలాడిపోయాడు.

కుమార్ గొంతు తడి ఆరిపోతుండగా ధైర్యం చిక్కబట్టుకుని ప్రారంభించాడు: "నేను, సార్! మీరు విధించిన శిక్ష స్వీకరిస్తాను."

"రెండు ప్రాణాలు తీశావు... సిస్టర్ సులోచన గైనిక్ వార్డ్‌లో ఉంది. నా కంతా చెప్పింది. మన చదువులు జీవితాలని కాపాడడానికి; నిండు ప్రాణాలని తియ్యడానికి కాదు. నీ లాంటి కుర్రకారులంతా జీవితాన్ని కృత్రిమ మార్గాల ద్వారా ఆనందంతో నింపుకోవడం కోసం వైద్య విజ్ఞానాన్ని వాడుకోవడం అన్యాయం, అమానుషం ..." లేచి నిలుచున్నారు సి. ఎస్. ఓ. తల వంచుకుని వెళ్ళిపోయారు సూపరింటెండెంట్.

కారులోనే కూర్చున్న శాంతాదేవి భర్త ముఖం చూసి అడుగుదా మనుకున్న ప్రశ్న అడగనే లేదు.

"ఒక్కడే కొడుకట! పాపం [redacted]!" నిట్టూర్చారు సి. ఎస్. ఓ.

"వెళ్ళి చూద్దాం!" అంది శాంతాదేవి.

కనకయ్య భార్య తన కళ్ళను నమ్మలేదు — పోలీసు వాన్‌లోంచి కొడుకుని ఎత్తుకుని దింపుతుంటే.

గోడవైపు చూస్తూ పడుకుంది గైనిక్ వార్డులో సిస్టర్ సులోచన.

కారు [redacted]న్న శాంతాదేవిని ఆపారు [redacted] ఓ. "అతణ్ణి ఓదార్చే శక్తి [redacted]కే ఉంది."

[redacted]ండెల్లో రగులుతున్న [redacted] ✱